

alt kommer til alt, føler han sig maaske se'v som hørende til Overklassen, og det vildemaaske ikke være uberettiget. Jeg har dog det Indtryk, at det ærede Medlem ikke ynder at blive betragtet som Medlem af Overklassen.

Saa talte det ærede Medlem om, at Militærkommissionen havde taget denne Sag op til Overvejelse. Det gør mig ondt at maatte minde det ærede Medlem om, at da jeg i sin Tid foreslog, at vi skulde tage denne Sag op i Militærkommissionen og undersøge den der, svarede det ærede Medlem: Jeg har intet at gøre med Militærkommissionen, jeg er ikke Medlem af den, jeg har ikke noget at gøre med den, her staar vi overfor Ministrene, det er Ministerens Sag at oplyse denne Sag. Men nu i Dag staar det ærede Medlem og klager over, at denne Sag er ensidigt oplyst, og han synes at være en Tilhænger af, at Militærkommissionen skal undersøge den, hvad jeg ogsaa er.

Det ærede Medlem siger, at der *umiddelbart* før Valgdagen blev anbragt Gelændere. Nu er disse Gelændere eller Sceptere ikke saa overvættede interessante udover det, at det ærede Medlem ganske synes at have misforstaaet deres Værdi. Men, tilføjer det ærede Medlem, dette staar fast trods Skrivelser. Efter Skrivelser er de sidste Gelændere forfærdiget den 24. Juli, og det kan ikke kaldes *umiddelbart* forinden Valgdagen. Altsaa, det ærede Medlem sætter sit Ord op mod en embedsmæssig Erklæring. Jeg har allerede tidligere sagt, og jeg gentager, at det ærede Medlems Ord er ikke mig nok. Dertil svarede det ærede Medlem sidst, at han vilde bestræbe sig for at bære det, men det faldt ham naturligvis tungt. Jeg skal tillade mig at belyse, hvad det ærede Medlems Ord i alt Fald ved visse Lejligheder er værd, ved at oplyse, hvad der passeret paa et Vælgermøde i Stoholm den 24. April 1920. Efter Referatet i „Viborg Socialdemokrat“ udtalte Th. Stauning paa Foranledning af Redaktør Mortensen, at Historien om, at Arbejdernes Fællesbageri i København kun vilde levere Brød til dem, der havde Fagforeningsbog, var simpelt hen Løgn. Venstrebladet derover har den rigtigere Form for Udtalelsen. Den lød saaledes: Det er, hvad man med et godt gammelt Ord kalder en dundrende Løgn. Og det ærede Medlem tilføjede en moralsk Opfordring til Venstres Kandidat, Lærer Binderup, og mig om ikke fremtidig at benytte den Slags dundrende Løgne i Valgagitationen. Socialdemokraterne jubledede derover. Det var i Virkeligheden ogsaa et opløftende Skue at se en af Folkets kaarne Mænd, en Mand, der har arbejdet sig frem ved sin

egen Dygtighed, og som har udvist en saadan Pligt troskab overfor de Hverv, der var lagt paa hans Skuldre, at han endogsaa har stræbt efter at opfylde dem paa Tider, hvor han var overvældet af Træthed, at se en saadan pligtopfyldende Mand staa op i en Vælgerforsamling og sige til en Lærer, der har til Pligt at lære Ungdommen op i Dyd og gode Sæder, og til en Dommer, for hvem dog Sandhed og Ret skulde være noget af det helligste... (Uro) Det lader sig formentlig ikke benægte (Afbrydelse: Burde være det!). Ja burde, men det var ogsaa det, jeg sagde, og det lader sig ikke benægte end ikke af de mest aandsfrie her i Landet. At altsaa en Folkets Mand staar op og siger til saadanne to Modkandidater: I skal ikke benytte dundrende Løgn i jeres Agitation! det var et opløftende Øjeblik. Men det var mindre opløftende, da man Dagen efter fik skaffet et Eksemplar af „Social-Demokraten“ for 4. April, hvor der stod: „Generalstrejkeudvalget har overladt Bagernes Forbund til kontrolere, at Brødet kun fordeles til organiserede Arbejdere“. Generalstrejkeudvalgets Formand var det ærede Medlem.

Nu spørger jeg Socialdemokratiets andre Repræsentanter her i Salen, om de finder, at det er rigtigt, at en Mand paa et Vælgermøde staar op og benægter en Kendsgerning og siger til sine Modstandere, der har fremført denne Kendsgerning: Det er en dundrende Løgn, og I skal ikke gøre jer skyldige i saadanne dundrende Løgne! Jeg retter det Spørgsmaal til Socialdemokratiets Repræsentanter, om de fuldt og helt vil underskrive en saadan Fremgangsmaade af deres første Mand her i Salen, den Mand, der i Dag staar op her og siger, som han sagde det sidst: Mit Ord maa være Ministeren nok.

Rode: Jeg tror, den højtærede Justitsminister har gjort sine Sager med Hensyn til at gøre det Spørgsmaal, vi forhandler om, uklart saa udmærket, at det ikke var nødvendigt at have en Vicejustitsminister til ogsaa at træde op i Sagen.

Den højtærede Justitsminister besvarede først mine Bemærkninger om Sundhedsstyrelsen og Styrelsen af Broager Apotek, og det er vel rigtigt, at jeg følger den Rækkefølge, hvori han har henvendt sig til mig. Det glædede mig at høre den højtærede Justitsminister udtale sig om Hr. Max Jantzens Person, som han gjorde det. Den videre Udvikling af Sagen gav imidlertid ikke et eneste Bidrag til virkelig Belysning af Grundene til, at Sundhedsstyrelsen er gaaet frem, som den har gjort,